

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-327/17-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Senke Orlić-Zaninović, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i Mirjane Čačić, članica vijeća te više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Grada Z., Stručne službe gradonačelnika, Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., KLASA: UP/II-008-07/17-01/381, URBROJ: 401-01/04-17-7 od 2. studenog 2017., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnica u Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 15. ožujka 2018.

p r e s u d i o j e

- I. Poništavaju se točke 1., 2. i 4. izreke rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, KLASA: UP/II-008-07/17-01/381, URBROJ: 401-01/04-17-7 od 2. studenog 2017. i predmet u tom dijelu vraća na ponovni postupak.
- II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troška spora.

Obrazloženje

Točkom 1. izreke osporenog rješenja tuženika poništeno je rješenje Grada Z. KLASA: 008-02/17-002/53, URBROJ: 251-02-04/1/2-17-16 od 15. ožujka 2017., točkom 2. izreke djelomično je odobreno tražitelju informacije pravo na pristup preslici rashoda i izdataka po poslovnom suradniku, koji sadrži podatke o isplatama odvjetnicima/odvjetničkim uredima/odvjetničkim društvima za razdoblje od 1. siječnja 2012. do 31. prosinca 2016., na način da se na tim dokumentima prekriju podaci o OIB-u i računima odvjetnika fizičkih osoba. Točkom 4. izreke osporenog rješenja naloženo je tužitelju da u roku od 8 dana izvrši točku 2. izreke ovog rješenja.

Tužitelj je prvotno zatražio poništenje cijelog osporenog rješenja i potvrđivanje svojeg rješenja od 15. ožujka 2017., da bi podneskom od 8. prosinca 2017. zatražio poništenje točke 1., 2. i 4. izreke rješenja tuženika.

U tužbi u bitnom navodi da je osporeno rješenje nezakonito zbog pogrešnog tumačenja utvrđenih činjenica i pogrešne primjene materijalnog prava, jer informacija koju tužitelj prema točki 2. izreke osporenog rješenja treba dati, nije informacija u smislu članka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama, jer kao takva ne postoji, obzirom da se u dokumentu „Rashodi i izdatci po poslovnom suradniku“ ne nalaze podaci o ukupnim isplatama odvjetnicima/odvjetničkim uredima/odvjetničkim društvima. Kao bitno ističe da se intelektualne usluge i osobne usluge plaćaju

s pozicije 24. proračuna Grada Z., ali objava podataka o isplati s te pozicije ne daje potpunu i točnu informaciju, jer se u slučaju uspjeha u sporu troškovi postupaka naplate od stranke i vraćaju se u proračun na druge pozicije proračuna. Stoga bi se potpuna i točna informacija mogla dobiti tek stavljanjem u odnos isplaćenog za zastupanja i vraćenog u proračun, što znači da bi se trebala stvoriti nova informacija. Smatra da cilj Zakona o pravu na pristup informacijama nije davanje nepotpunih podataka koji bi mogli dovesti u zabludu korisnika prava na pristup informaciji. Ukazuje na sudsku praksu u prilog svojih tvrdnji i predlaže usvojiti tužbeni zahtjev.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je tužitelj odbio dati tražene informacije s obrazloženjem da traženi podatci predstavljaju poslovnu tajnu, što je tuženik ocijenio nezakonitim razlogom odbijanja zahtjeva zainteresirane osobe. Prema tome zahtjev korisnika nije odbijen temeljem članka 23. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13., 85/15.) pa kako se, povodom žalbe, zakonitost rješenja ispituje sukladno odredbi članka 115. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09), a ocijenjeno je da se radi o zahtjevu za pristup informaciji o raspolaganju javnim sredstvima, koju informaciju tužitelj posjeduje u dokumentu: „Rashodi i izdatci po poslovnom suradniku“ iz kojeg je već ranije dao skupne podatke zainteresiranoj osobi, proizlazi i da je pojedinačna isplata po odvjetnicima/odvjetničkim uredima/odvjetničkim društvima potpuna i točna informacija koju tužitelj posjeduje te ju je dužan dati korisniku prava na pristup informaciji. Tuženik nastavno dodaje da činjenica koliko je od isplaćenog vraćeno u proračun, suprotno stavu tužitelja, nije odlučna za donošenje odluke u ovoj stvari jer zainteresirana osoba nije tražila takvu informaciju, niti analizu postojećih informacija, već samo informaciju o isplatama koje sadrži dokument: „Rashodi i izdatci po poslovnom suradniku“. Ističe da se sudska praksa na koju se tužitelj poziva ne može primijeniti na konkretan slučaj te predlaže odbiti tužbu.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu ističe da tužitelj po prvi puta u tužbi ističe da bi trebalo sastaviti informaciju pa tužbu prije svega smatra nedopuštenom te nastavno, u bitnom, navodi da je člankom 7. stavkom 2. točka 3. Pravilnika o proračunskom računovodstvu i računskom planu („Narodne novine“, broj 124/14., 115/15. i 87/16.) propisana obveza vođenja analitičkog knjigovodstva financijske imovine i obveza, a osobito potraživanja i obveza po subjektima pojedinačnim iznosima i sl., što sve tužitelj kao informaciju posjeduje. Ukazuje i na stav Europskog suda prema kojem korisnici prava na pristup informacijama uživaju pristup istim informacijama kojima ima pristup i tijelo javne vlasti, s time da se to odnosi i na informacije koje postoje u elektroničkoj bazi i mogu se izdvojiti postojećim programskim alatima. Ukazuje i na to da joj je dopisom od 30. siječnja 2017. tužitelj dostavio zbirne podatke o isplatama pa nesporno ima i podatke o pojedinačnim isplatama. Predlaže odbiti ili odbaciti tužbu i potražuje trošak u iznosu od 2500,00 kn za sastav odgovora na tužbu uvećano za što ukupno daje 3.125,00 kn.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Prije svega Sud otklanja kao neosnovan prigovor zainteresirane osobe da bi tužba bila nedopuštena iz razloga iznošenja prigovora koji nije bio iznesen u obrazloženju prvostupanjskog rješenja. Ovo zato što sadržaj tužbe u upravnom sporu ne određuje njezinu dopuštenost, jer su pretpostavke zbog kojih ne postoje uvjeti za vođenje spora.

Postupajući po tužbi tužitelja, Sud je izvršio uvid u spis tuženog tijela te očitovanja stranaka u ovom upravnom sporu.

Tužitelj osporava pravilnost primjene prava pa, kako stranke u tužbi, ni u odgovoru na tužbu nisu zahtijevale održavanje rasprave, Sud je konkretni spor riješio bez rasprave sukladno odredbi članka 36. točka 4. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje ZUS).

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama zahtjeva iz tužbe, razmotrivši pritom sva činjenična i pravna pitanja, Sud nalazi da je tuženik pogriješio uvaživši žalbu zainteresirane

osobe izjavljenu protiv rješenja, kojim je tužitelj, pozivom na odredbe članka 15. stavka 2. točke 2. i 4. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine" 25/13., 85/15., dalje: ZPPI), odbio zahtjev zainteresirane osobe.

Odredbom članka 15. stavka 2. ZPPI propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informacijama ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna sukladno zakonu (točka 2.) i ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka (točka 4.), konkretno, Zakonu o zaštiti tajnosti podataka („Narodne novine“, br. 108/96. dalje: ZoZTP).

Tuženik u tužbom osporenom rješenju iznosi stav da je tužitelj tijelo javne vlasti i time obveznik Zakona o pravu na pristup informacijama, da se zahtijevana informacija odnosi na potrošnju javnih sredstava, u smislu članka 16. stavka 3. ZPPI pa da raspolaganje javnim sredstvima uključuje pravo na informaciju o iznosu te imenu i prezimenu osobe kojoj je izvršena isplata.

Međutim, u konkretnom predmetu je zainteresirana osoba tražila podatak o ukupnim polugodišnjim isplatama izvršenim svakom pojedinom odvjetniku/odvjetničkom uredu/odvjetničkom društvu u razdoblju od 1. siječnja 2012. do 31. prosinca 2016., za koju informaciju, nije razvidno sadrži li ih dokument: „Rashodi i izdatci po poslovnom suradniku“.

U spisu nema tog dokumenta na koji se osporeno rješenje poziva, a nedostaju i Ugovori o pružanju odvjetničkih usluga, za koje tužitelj tvrdi da su označeni oznakom tajnosti jer da su poslovna tajna. Stoga se za sada prigovori o nezakonitosti osporenog rješenja tuženika ne mogu otkloniti.

Naime, ako su ugovori temeljem kojih je vršeno knjiženje izdataka doista označeni određenim stupnjem tajnosti kao poslovna tajna, tada je tuženik trebao provesti test razmjernosti i tek potom odlučiti ima li zainteresirana osoba, koja već raspolaže s informacijom o ukupnom iznosu potrošenih javnih sredstava, u traženom razdoblju, za traženu svrhu, javni interes za objavu takve informacije.

Osim toga, nije otklonjen prigovor da tražena informacija predstavlja informaciju koju tek treba stvoriti.

Čini se da bi se tražena informacija, pod uvjetom da se može objaviti, tek morala stvoriti zbrajanjem svih stavki isplata svakom pojedinom odvjetniku/odvjetničkom uredu/odvjetničkom društvu, u traženom razdoblju, jer, naime, iz obrazloženja osporenog rješenja ne proizlazi da se traženi zbir nalazi u dokumentu: „Rashodi i izdatci po poslovnom suradniku“.

Obzirom da ovaj dokument nije priložen spisu niti je u osporenom rješenju analiziran njegov sadržaj, ostaje upitno i je li iz tog dokumenta, bez stvaranja nove informacije, moguće razlučiti ukupni iznos isplata po pojedinom odvjetniku/odvjetničkom uredu/odvjetničkom društvu po polugodištima u traženom razdoblju.

Sud napominje i da je odredbom članka 26. stavka 1. ZPPI-a propisano da upravna tužba ima odgodni učinak ako je rješenjem omogućen pristup informaciji. Stoga odredbu članka 25. stavka 7. ZPPI-a prema kojoj je tuženik dužan odrediti primjereni rok za davanje informacije, treba tumačiti povezano s odredbom članka 26. stavka 1. ZPPI-a, tako da rok za davanje informacije ne može početi teći prije pravomoćnosti rješenja tuženika. Zbog navedenog je nezakonita i točka 4. izreke osporenog rješenja kojim je tuženik naredio tužitelju davanje informacije u roku od osam dana od primitka rješenja.

Zbog svega naprijed navedenog, ocijenjeno je da u konkretnom slučaju postoji potreba provođenja testa razmjernosti u žalbenom postupku kao i potreba da tuženik argumentirano razloži raspolaže li tužitelj informacijom koju zainteresirana osoba traži.

Zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troška je odbijen jer je Sud razmatrajući činjenicu da u slučaju donošenja kasacijske presude, upravna stvar o kojoj se vodi spor nije riješena pa je upitan razmjer u kojem je stranka uspjela riješiti svoju upravnu stvar, što je cilj i svrha upravnog

spora, kao i da je time upitna i visina opravdanih troškova upravnog spora, na sjednici sudaca zauzeo pravni stav i o tome donio Zaključak broj:6 Su-85/2018-3 od 12. veljače 2018., prema kojem kada je presudom upravnog suda ili Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poništeno rješenje javnopravnog tijela i predmet vraćen na ponovni postupak, svaka stranka snosi svoje troškove.

S obzirom na navedeno trebalo je na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a, odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 15. ožujka 2018.

Predsjednica vijeća
Senka Orlić-Zaninović, v.r.